

På Peder Bundgaards omslag overværer Dan Turèll et mord på tribunen på Kulturvet under Copenhagen Jazz Festival.

Mord under en jazz-festival

Dan Turèlls nye detektivroman

Af Harald Mogensen

Dan Turèll: Mord I Myldretiden. Detektivroman. Omslagstegning af Peder Bundgaard. 157 sider. Kr. 138.- Borgens Forlag.

DETTE ER Turèlls krimi nummer 7 efter samme snitmønster — og der er måske dem der vil udbrøde: så, nu er det nok, Dan — må vi få noget nyt tapet. Ikke jeg. Nok færdes handlingen i de samme kredse og distrikter, især omkring Halmtorvet og Bladet. Nok er der mere atmosfære, især sproglig atmosfære, end gådefulde begivenheder og dunkle sammenhænge. Orde ne lægger sig sveddrøppende og causerende over personerne ganske som hedebløgen — men hvilke ord — på højdepunkterne skriver Turèll som en svæveflyver på milde vinde under sommerhimlen.

Der beskrives en improviseret mindekoncert, et requiem for en død musiker, bas og trommer i et stegende hedt lokale, så en umusikalsk person som jeg får rytmiske vi-

brationer ned af ryggen. Dette er ikke den slags radioteaterdansk, som der flere gange sukkes over af historiens fortæller.

MORDENE — og dem er der ikke mangel på — begås omkring og i en jazzkvintet — en virtuoso guitarist med sin egen personlige stil er toppersonen. Der er — i forbigående — en sangerinde i gruppen, og Gitte, fortællerens samlever med det nyfødte barn, er bortrejst på forældrebesøg i Århus — pigerne er perifere i dette værk.

Et hovedmotiv her er venskab mellem mænd — venskab mellem vidt forskellige typer. Sherlock Holmes og dr. Watson er ikke venner — tværtimod — og masser af detektiver er hårdtslående enegængere. Men her udvikler loyaliteten sig mellem disse to meget forskellige stiftindere, den halvmelankolske journalist uden navn og den joborienterede politimand Ehlers på Halmtorvets station. De to spøjægere i gåderne spiser kinesisk middag sammen i en himmelsk ro, uden for omgivelsernes aggressioner og stupiditet, helt i balance med hinanden. Det trækker stærkt op til, at barnet skal navngives med politimand Ehlers

fornavn — men hvad hedder han egentlig til fornavn...

Andre venskaber i romanen fungerer som hændelsernes rytmemotor, her bør følgende ikke røbes for meget...

OGSÅ jeg-fortællerens anfald af sort humor skildres med blufærdighed, næsten for megen blufærdighed: hans *satori*, kalder de japanske buddhister det. Han tager telefonen, og i samme øjeblik fornemmer han en pludselig indsigt i verdens frastødende natur. Skildringen ebber ud i sentimentalitet.

Men når jeg næste gang hæver telefonen og i det følgende moment læger den igen og lydløst stønner: nej, nej, nej, så ved jeg nu, at det er *satori* — Turèll lærer os så mange gode, nye oversøiske og oververdslige ord. Og så vil jeg som så ofte før sige til min *satori*: her er den bedste kur at lukke dig inde i en tryghedsindgivende krimi, det helbreder.

Så det er da godt, at Turèll skriver sådan nogle helbredende anti-satori'er. Og *satori*'ernes bekæmpelse er måske tilmed årsagen til, at han skriver så overbevisende godt, så sprognistrende godt, så følelsessvingende godt.